

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobkyně **K. T.**, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23.6. 2011, č.j. OAM-632/VL-07-HA03-R2-2008, ve věci mezinárodní ochrany, t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně včas podanou žalobou napadla v celém rozsahu shora označené rozhodnutí žalovaného, kterým jí nebyla udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“) a domáhá se jeho zrušení. Namítala, že v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany byla zkrácena na svých právech. Dle jejího názoru správní orgán nedbal o to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu, neboť se nedostatečně zabýval ohrožením, kterému by mohla být v případě svého návratu vystavena, náležitě nezohlednil otázku její bezpečnosti v případě návratu zpět do Ruska. Dle jejího názoru v zemi původu neexistuje použitelný právní nástroj k

ochraně ženy v jejím postavení, tedy osoby ohrožené domácím násilím. Uvedla, že se v zemi původu dvakrát obrátila na policejní orgány, které sice odvezly jejího násilnického přítele na pár hodin mimo domov, ale věc dle jejího názoru žádným způsobem nevyřešily. Postup policejních orgánů nepovažuje za dostatečný. Uvedla, že ženám v zemi jejího původu jako osobám ohroženým domácím násilím není zajištěna žádná ochrana a stát není schopen ženám ochranu zajistit. Domnívá se, že správní orgán měl prošetřit i situaci ohledně stalkingu, tedy jak je v zemi jejího původu tento projev násilí mezi bývalými partnery potlačován a s jakými výsledky. Nic takového žalovaný neprovedl a namísto toho pouze konstatoval, že mohla využít jiných dostupných prostředků, aniž by uvedl jakých a zda vůbec v případech domácího násilí existují. Dále namítala, že žalovaný vycházel při svém rozhodování ze zpráv, které nejsou dle jejího názoru dostatečně aktuální. V důvodech skutkových setrvala na skutečnostech přednesených před správním orgánem. Napadené rozhodnutí považuje za nezákonné a vadné, navrhla jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby, neboť dle jeho názoru neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobkyně, použité informace o zemi původu a na vlastní rozhodnutí. Uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany je snaha vyhnout se dalšímu možnému jednání bývalého druhu, který ji pod vlivem alkoholu obtěžoval a fyzicky napadal a snaha o legalizaci pobytu na území České republiky (dále jen ČR). K žalobním námitkám žalovaný zopakoval, že žalobkyně v průběhu správního řízení uvedla, že v době svého pobytu na území Ruska žila asi dva roky s přítelem, který ji pod vlivem alkoholu obtěžoval a fyzicky napadal. Potvrdila i to, že se ve dvou případech obracela s žádostí o pomoc na policejní orgány a z jejich strany jí byla adekvátní pomoc poskytnuta a její druh s ní přestal sdílet společnou domácnost. Pokud se její bývalý druh i nadále pokoušel vyvíjet na ni tlak, měla využít dalších prostředků, které jí nabízí právní řád země původu. Dále však již tuto situaci neřešila, čímž nevyužila všech dostupných prostředků, které jí poskytoval právní řád země původu. Žalovaný stejně jako v odůvodnění napadeného rozhodnutí zdůraznil, že žalobkyně tak v důsledku své následné nečinnosti nenaplnila podmínku nastoupení azylu jako institutu mezinárodní ochrany po vyčerpání všech vnitrostátních právních nástrojů. Nepokusila se rovněž ani o využití institutu vnitřního přesídlení, aby se vyhnula dalšímu možnému jednání bývalého druhu. Žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobkyně ve třech případech podávala výpověď do protokolu v rámci řízení o udělení správního vyhoštění a ani v jednom případě na dotaz, zda jí brání nějaké překážky v návratu do země původu, neuvedla žádné podobné problémy s bývalým přítelem, které takto rozsáhle prezentovala v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany. Navíc jako důvod svého odjezdu z Ruska uvedla snahu vydělat si v ČR finanční prostředky a potvrdila, že ji v návratu do Ruska nebrání žádné překážky a vycestuje dobrovolně v době platnosti výjezdního víza. Žalovaný dále zdůraznil, že v průběhu správního řízení bylo rovněž zjištěno, že důvodem žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně byla její výhradní snaha upravit si další pobyt na území ČR, aby

se vyhnula rozhodnutí o správním vyhoštění (a to jakýmkoli způsobem, včetně uzavření účelového sňatku s občanem ČR v době platnosti výjezdního příkazu). Žalobkyně se rozhodla využít možnosti mezinárodní ochrany v době nelegálního pobytu v ČR zcela evidentně poté, co se již zde několik let nacházela neoprávněně, za což jí bylo ve třech případech uděleno správní vyhoštění. Z tohoto jednání tak dle žalovaného jednoznačně vyplývá, že postup žalobkyně je zjevně účelový a v naprostém rozporu s podstatou institutu azylu. Odkázal v tomto směru na rozsudek Nejvyššího správního soudu v Brně č.j. 5 Azs 37/2003 ze dne 22. 1. 2004, kde je uvedeno, že „poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR.“ K námitce neudělení doplňkové ochrany žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dle názoru žalovaného nebylo žalobou nijak zpochybněno rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, navrhl proto zamítnutí žaloby v celém rozsahu pro její nedůvodnost.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 zák.č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů, projednal žalobu bez jednání za souhlasu žalovaného a presumovaného souhlasu žalobkyně v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s., kdy na výzvu krajského soudu žalobkyně nevyjádřila ve stanovené lhůtě s takovým postupem výslovný nesouhlas, a proto se má podle citovaného ustanovení za to, že s takovým postupem souhlasí.

V přezkumném řízení soud ověřil následující rozhodné skutečnosti.

Žalobkyně v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 2.9. 2008 a při pohovoru provedeném dne 5.9. 2008 uvedla, že má ruskou národnost, je pravoslavného vyznání, není a nikdy nebyla členkou žádné politické strany ani jiné organizace. Vlast opustila v říjnu 2004. K důvodům opuštění vlasti uvedla, že se v roce 2002 seznámila s jedním mužem a začala s ním žít. On jí bil a terorizoval. Obracela se na policii, dvakrát ho odvezli, ale večer ho opět pustili. Pod vlivem alkoholu ji na ulici zbil, po vystřízlivění žádonil, aby se opět dali dohromady. Protože ji stále obtěžoval, rozhodla se pro odjezd z vlasti. O mezinárodní ochranu žádá proto, že se v ČR v roce 2007 provdala, s manželem ale nežila a když jí kontrolovala policie, dostala vyhoštění. O azyl žádá proto, aby zde mohla žít. Při pohovoru podrobněji popsala problémy s agresivním přítelem v zemi původu, který byl i trestně stíhán. Dvakrát ho policie odvezla. Potom již měl strach chodit do jejího domu, ale čekal na ni venku. Snažila se chodit jinou cestou. Na policii se již neobracela, dle jejího názoru to nemělo smysl, nechtěli jí poskytnout osobní ochranu. O vyřešení svých potíží přestěhováním se nepokusila, je obtížné byt směnit a žít jinde. Poslední měsíc před odjezdem přítele již téměř neviděla. Našla v novinách inzerát o práci v zahraničí. Kontaktovala firmu, která vyřizuje práci v cizině. Jela přes Moskvu, kde si vyzvedla pas a vízum a jízdenku na vlak. Vízum do ČR měla na 28 dnů a bylo jí řečeno, že se automaticky prodlouží na místě. První měsíc nevěděla kam má jít,

poté zůstala bez víza. Chtěla si vydělat nějaké peníze na prodloužení víza a zůstala v ČR bez dokladů tři roky. Přistoupila na nabídku uzavření sňatku s panem J. K., občanem ČR a domnívala se, že by mohla získat trvalý pobyt. Bylo jí uděleno správní vyhoštění za nelegální pobyt ČR. V době výjezdního příkazu se v listopadu 2007 provdala za pana Kohoutka. Když při kontrole policejní orgány zjistily, že s manželem nežijí společně (žila stále v Praze a manžel v Ústí nad Labem), bylo jí uděleno další správní vyhoštění na 3 roky. V době platnosti výjezdního víza (do 8.9. 2008) vstoupila do azylového řízení, domnívala se, že prostřednictvím mezinárodní ochrany může na území ČR ještě nějakou dobu zůstat. Vyloučila potíže se státními orgány Ruské federace. V případě návratu neví, jaký by byl její další život. Pokud by již nepotkala onoho muže, žila by jako dříve, v opačném případě se obrátí na policii a pak neví, co by dělala.

Žalovaný po provedeném správním řízení rozhodnutím ze dne 25.9. 2008 zamítl žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona o azylu. Krajský soud v Ostravě k žalobě žalobkyně rozsudkem ze dne 5.5. 2010 rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení s odůvodněním, že v případě žalobkyně nebyl dodržen „třístupňový test“ s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 15.8. 2008, č.j. 5 Azs 24/2008-48.

V dalším řízení provedl žalovaný dne 14.6. 2011 se žalobkyní doplňující pohovor. Zopakovala potíže s agresivním přítelem v zemi původu, s nímž žila. Dvakrát se obrátila na policii, poté co ji fyzicky napadl. V jednom případě ho policie přes noc zadržela na policejní stanici, ráno byl propuštěn a vrátil se k ní domů. Podruhé byl policií zadržen na dva dny. K ní domů se již nevrátil. Jednou ji však na ulici napadl. Okrskový policista, na kterého se obrátila jí sdělil, že jí nemohou poskytnout osobní ochranu. Přespávala proto u známých. O vnitřní přesídlení se nepokusila, neměla na to ani peníze a neměla by tam žádné známé. K vyřešení své situace využila nabídky inzerátu na práci v zahraničí. Do ČR přicestovala 20.10. 2004, potvrdila výše uvedené skutečnosti ohledně svého nelegálního pobytu na území ČR, účelového sňatku z důvodu legalizace pobytu, který byl odhalen. K dotazu žalovaného uvedla, že jí bylo ve dvou případech uděleno správní vyhoštění. Po upozornění žalovaného, že se celkem jedná o tři správní vyhoštění, tuto skutečnost připustila. Opětovně potvrdila, že v Rusku neměla žádné potíže se státními orgány.

Žalovaný k případu žalobkyně shromáždil následující informace ohledně politické, ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv v Rusku: Zprávu MZV USA o dodržování lidských práv v Rusku za rok 2009, ze dne 11. 3. 2010, Informaci MV Velké Británie, Ruská federace, ze dne 17. 11. 2008, z Databáze ČTK – Ruská federace – aktuální verzi a Informaci MV Velké Británie, Ruská federace, ze dne 11. 11. 2010, které jsou součástí správního spisu. Žalobkyně nevyužila svého práva se s uvedenými informacemi seznámit.

Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Za pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna státními orgány, stranami nebo organizacemi ovládajícími stát nebo podstatnou část jeho území ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství. Za pronásledování se považuje i jednání soukromých osob podle věty první, pokud lze prokázat, že stát, strany nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování nebo hrozba vážné újmy zřejmě vztahuje pouze na část státu.

Soud po prostudování správního spisu s přihlédnutím k obsahu žaloby ve shodě se žalovaným konstatuje, že žalobkyně nebyla v zemi svého původu pronásledována ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu (to ostatně ani netvrdila), nebo že by mohla mít důvodnou obavu z pronásledování pro některý z důvodů uvedených v písm. b) citovaného ustanovení, když výčet uvedených důvodů je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. Potíže žalobkyně v zemi původu spočívaly v problematickém společném soužití s jejím přítelem, který ji pod vlivem alkoholu fyzicky napadal a obtěžoval. Tedy potíže se soukromou osobu. Žalobkyně vypověděla, že se dvakrát obrátila na policii se žádostí o pomoc, pomoc jí byla poskytnuta, agresivní přítel byl policií na stanici zadržen a propuštěn následující den, v druhém případě po dvou dnech. Nelze proto uzavřít, že by jí v zemi původu nebyla poskytnuta adekvátní pomoc. K tíži žalobkyně soud hodnotí to, že na další pomoc sama rezignovala, nevyužila dalších dostupných prostředků vnitrostátní ochrany. Soud po vyhodnocení situace žalobkyně a posouzení jí prezentovaných důvodů pro udělení mezinárodní ochrany ve světle relevantních ustanovení zákona o azylu nemohl dospět k jiným závěrům než těm, které učinil žalovaný. Soud si proto dovoluje odkázat na obsah odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí, kdy správním orgánem zjištěné, přijaté a odůvodněné závěry plně akceptuje. Pro takový postup shledal

krajský soud oporu v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130 (dostupný na www.nssoud.cz), v němž se uvádí: *„Je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.“* Soud uzavírá, že žádost žalobkyně byla podána zcela účelově z důvodu legalizace pobytu na území ČR a nezbyvá mu než zopakovat, že k takovému účelu slouží zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, jehož institutů měla a mohla žalobkyně využít. Krajský soud případ žalobkyně posuzoval i ve světle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, odkazuje tak např. na rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2003, č.j. 4 Azs 23/2003-65, dle kterého skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby a má zde ekonomické problémy, není bez dalšího ani důvodem pro udělení azylu dle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ani důvodem pro udělení azylu z humanitárních důvodů (§ 14 téhož zákona). V jiném rozhodnutí NSS uvedl, že *„obecné tvrzení stěžovatele o obavách z pronásledování či nebezpečí, které mu hrozí v zemi původu, bez prokázání existence takového nebezpečí, za situace, kdy se stěžovatel v zemi původu neobrátil se svými problémy na příslušné orgány, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu. Nebyla-li žádost o azyl podána bezprostředně po příjezdu na území České republiky, ale až poté, co stěžovateli nebyl pro pozdní podání žádosti prodloužen pobyt, na území České republiky pobýval nelegálně a hrozilo mu správní vyhoštění, svědčí to o její účelovosti“* (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2006, č.j. 4 Azs 129/2005-54, oba dostupné na www.nssoud.cz). S odkazem k výše uvedenému je zcela zřejmé, že žalobkyni bylo celkem třikrát uloženo správní vyhoštění. Ani jedno z nich nerespektovala a území ČR neopustila. Neváhala dokonce vstoupit do účelového sňatku s občanem ČR, aby si zde zlegalizovala pobyt a v době výjezdního víza opět zcela účelově zneužila řízení o udělení mezinárodní ochrany k legalizaci svého pobytu. Soud musí žalovanému přisvědčit i v tom, že v rámci vedených správních řízení o vyhoštění se žalobkyně o svých potížích s agresivním přítelem v zemi původu nezmínila. S tímto příběhem přichází až při podání žádosti o mezinárodní ochranu. Ve světle učiněných zjištění soud nepřisvědčil žalobní námitce o pochybení žalovaného ve správním řízení, tedy že se měl více zabývat otázkou domácího násilí a zjišťovat i situaci ohledně stalkingu v Ruské federaci a že použité informace jsou zastaralé. Žalovaný se otázce domácího násilí přiměřeně věnoval (srov. strana 7 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Žalobkyně však kromě obecné námitky sama v průběhu správního řízení ani v řízení před soudem nenabídla ani nevrhla žádné konkrétní důkazy. Žalovaným opatřené informace vzhledem k žalobkyní sděleným skutečnostem považuje soud za standardní a přiměřeně aktuální. Se závěry a odůvodněním žalovaného, že žalobkyně nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu se proto soud plně ztotožňuje.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K

udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobkyně shledán zákonný podklad, neboť není rodinnými příslušníky azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona.

Udělení azylu dle § 14 zákona o azylu (tzv. humanitární azyl), je na volné úvaze správního orgánu, přičemž tuto volnou úvahu, tedy zda byl dán důvod hodný zvláštního zřetele či nikoli, může soud přezkoumávat pouze z hlediska překročení případných mezí správního uvážení, resp. z hlediska případné libovůle ze strany správního orgánu. Soud má za to, že žalovaný měl dostatek podkladů pro případné rozhodnutí ve smyslu § 14 zákona o azylu a neshledal překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení ani jeho zneužití (§ 78 odst. 1 s. ř. s.).

Doplňková ochrana je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu. Pro stručnost soud odkazuje na zákonnou citaci těchto ustanovení uvedenou v napadeném rozhodnutí. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. Žalobkyně neuvedla žádné relevantní obavy či hrozící vážnou újmu ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu pro případný návrat. Žalovaný odůvodnění této části rozhodnutí věnoval dostatečný prostor (strana 7-8 rozhodnutí) a soud neshledal v jeho závěrech pochybení. Nad rámec odůvodnění rozhodnutí žalovaného soud odkazuje i na právní větu vyslovenou v rozsudku Krajského soudu v Praze č.j. 48 AZ 116/2008-52 ze dne 9.7. 2009: *„Dospěje-li soud k závěru, že žalobce (neúspěšný žadatel o udělení mezinárodní ochrany) účelově tvrdí důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, mají (s přihlédnutím ke všem okolnostem případu) též charakter i shodné nebo obdobné důvody tvrzené podle § 14a zákona o azylu.“*

Soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci, rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, přičemž žalobkyně neuvedla v žalobě žádné podstatné důvody pro zrušení rozhodnutí žalovaného ani žádné takové skutečnosti, které by závěry rozhodnutí žalovaného zpochybnil. Proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobcům, kteří ve věci úspěch neměli. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 27. dubna 2012

JUDr. Ivona Šubrtová, v.r.
samosoudkyně